

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Відбулися збори акціонерів. І зміни...

Минулої п'ятниці відбулися річні загальні збори акціонерів ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН», на яких було затверджено звіти Наглядової ради, Правління, Ревізійної комісії, річну фінансову звітність товариства та порядок розподілу прибутку за 2011 рік. Окрім того, було припинено повноваження членів Наглядової ради та обрано новий її склад. Відтепер, за рішенням акціонерів, цей орган складатиметься із трьох осіб. Двох фізичних, Вячеслава Покотила і Марселя Суттера, і однієї юридичної — WICOR HOLDING AG.

На знімку: В. Пономаренко, В. Чеканов, В. Прокопенко, Г. Якименко, Ю. Бруннер, М. Суттер, В. Експер, В. Покотило, Ю. Серебряков, І. Бояришин, Л. Примаченко, І. Тригуб, А. Костюченко.

Вячеслав Покотило: «Потрібно плекати бачення «кращого», до якого доцільно рухатися...»

Окрім змін у Наглядовій раді, минулого тижня відбулися й інші знакові події. Зокрема, голова правління товариства Вячеслав Покотило склав свої повноваження і увійшов до

— Вячеславе Григоровичу, яку мету ви ставили перед собою сім років тому, чи вдалося здійснити заплановане?

— Я би вернувся не на сім, а на трохи більше років

складу Наглядової ради. Така подія не могла лишитися поза увагою «ПАПЕРОВИКА», тому ми запросили Вячеслава Григоровича до розмови.

назад. Сім років тому я став головою правління підприємства, але з компанією «ВАЙДМАНН» співпрацюю з 1998 року, тобто вже майже 13 років. На початку 1998 року я вирішив, що маю спробувати свої сили в бізнесі, і компанія «ВАЙДМАНН», з представником якої я познайомився досить випадково, виявлялася майже ідеальним рішенням — іноземна, не дуже велика, не бюрократична, промислова, ну «не хай тек», як при першій зустрічі сказала мені Франциска Тчуді, зате зацікавлена в розвитку бізнесу в Україні і готова інвестувати

кошти в такий розвиток. Це видавалося корисним. І для мене особисто, і для України: з'явилася можливість залучити реального інвестора, який зі своїми знаннями й коштами приходить на наш ринок. Тому працювати з усіх точок зору було досить привабливо. Це й спонукало мене приєднатися до проекту, про що я анітрохи не жалкую. «ВАЙДМАНН» приніс в Україну не лише кошти але й, що значно більш важливо, нові знання та технології, і я радий, що був причетний до цього.

(Див. продовження на стор. 2, 5.)

Вячеслав Покотило: «Потрібно

(Продовження. Початок на стор. 1.)

Так склалося, що в перші майже 6 років я був здебільшого зайнятий корпоративними проектами: придбанням акцій, представництвом акціонерів, у тому числі як голова наглядової ради, часто бував в Малині, але мало був залучений до операційної діяльності підприємства. Інакше кажучи, це був в якихось моментах достатньо щільний спосіб управління ззовні, який здійснювався від імені акціонерів товариства.

Зміна цієї моделі почалася в 2003 році, коли в Малині почав працювати Мар'ян Словак, і остаточно завершилася з моїм обранням головою правління товариства в 2005 році.

Крім інших питань, мене особисто цікавило тоді таке завдання, як забезпечення стабільного і прибуткового подальшого розвитку підприємства після завантаження всіх виробничих потужностей. Поясню. У той час підприємство швидко розвивалося, і це був об'єктивний процес: зростала економіка, прийшли деякі важливі інвестиції, іноземці принесли своє розуміння бізнесу, фабрика почала активно розвертатися до ринку, — і всі ці фактори дозволяли підприємству достатньо швидко нарощувати об'єми виробництва. Екстенсивне зростання давало можливість покрити дуже багато недоліків, та розрахунки показували, що припинення зростання, яке не могло продовжуватися весь час, несе ризик суттєвих негативних наслідків для товариства.

Ми стукнулися об цю стелю десь у 2007 році, але в кінці 2008 року чистота «експерименту» була порушена кризою. І знову на передній план вийшли такі питання, як заповнення виробничих потужностей. Очевидно, що в останні 2–3 роки я відчував власну відповідальність повернути підприємство у стан, коли можна припинити говорити про подолання кризи і почати ставити нові амбітні цілі.

Якщо говорити про досягнення мети як управлінського завдання — то мені це вдалося, уперше — 2008-го, вдруге — 2011-го. Якщо ж розглядати мету в іншій площині — як створення ефективного, сучасного підприємства, яке постійно розвивається, то вона стає безперервною. Її не можна остаточно «досягти». Мені здається, що, разом з колегами — керівниками підприємства і взагалі з колективом фабрики, ми набули певних знань в останні роки — енергії чи-то імпульсу, який дозволяє нам впевненіше рухатися вперед. Дозволяє навіть у складних ситуаціях, як, наприклад, та, що сталася у 2009 році. Ми пройшли її досить достойно, без паніки, без якихось специфічних проблем на підприємстві. Мені здається, що і сьогодні ми маємо достатню добру інерцію в хорошому розумінні цього слова...

Я намагався діяти щиро, виходячи зі свого розуміння цілей і свого бачення того, як їх втілювати в життя. Залишаю оцінку результатів моєї роботи іншим — акціонерам, керівникам і працівникам товариства.

— Ви говорили, що плануєте реалізувати себе в інших проектах. Яких, якщо не секрет?

— Начебто не секрет. І я про це казав. Але всі думають, що, оскільки місце наступної роботи не назване, то таємниця залишається, мовляв, просто говорити не хоче. Є декілька суттєвих причин, чому я вважаю, що маю перестати бути головою правління. Змінилася зовнішня організація компанії «ВАЙДМАНН», змінився я сам (принаймні, в мене більше нема цілі вчитися бізнесу), змінилося підприємство і перед ним постали нові технічні і стратегічні завдання. Є стратегічні цілі, реалізувати які мені, будучи головою правління, майже неможливо. Наприклад, одна з них — оновити менеджмент. Це складно зробити, коли ти один з представників цього менеджменту: ніби самому себе, як барон Мюнхаузен, взяти

за коси і витягнути з болота.

Ще один момент — це мій власний вік. Постає питання вибору, коли дивишся, що в тебе попереду, чого досяг і чого ще хочеш досягти. Чим далі ти живеш, тим страшніше змінювати щось у своєму житті. По-перше, до багатьох речей звикаєш, по-друге дійсно боїзно: замислюєшся, кому ти там, у новому світі, будеш потрібен. Мій нинішній вік дозволяє говорити про наступні активні 5, ну, 10 років (за сприятливих обставин, звичайно). Але я також розумію, чим більше я в цей період часу заходжу, тим менше залишається можливості вийти з колії. І виникають внутрішні протиріччя, а для менеджера важливо: якщо і бути залежним, то від успіху, а не від руху. Уявити собі Малинську паперову фабрику як проект свого життя мені чомусь виявилось важко. Тому зрозумів, що не треба затягувати. Спочатку прийшло розуміння, що треба щось змінити. А потім прийде розуміння того, куди, на що і як міняти.

І от тут вже байка: один із основних принципових висновків, до яких я в житті прийшов, полягає в тому, що світів багато: якщо під світом розуміти не Всесвіт взагалі, а досить великий простір: і фізичний, і соціальний, і інтелектуальний, і емоціональний, в якому людина живе. Людина живе, як правило, в якомусь конкретному світі і може думати, що він єдиний, але насправді їх багато. І кожен з цих світів багатий сам по собі: на радість, народження, смерть, успіх, гноблення. Той світ, в якому я зараз живу — фактично вже третій. Коли ти залишаєш перший світ — є великий страх. Боїшся, що ззовні на тебе чекає ніщо. А насправді там, поза цим знайомим світом, є багато чого нового і цікавого. Я двічі робив такі переходи з одного світу в інший. Тепер у мене немає страху перед новим, не боюся, що не зможу там себе реалізувати або не зустрінуть добрих людей.

Я не можу чітко сказати, чим я буду займатися наступні 10 років, але з упевненістю можу стверджувати, що точно не стану керувати сусіднім підприємством за більші гроші. Чи можуть бути в моєму житті нові бізнес-проекти? Можуть. Але наразі мене приваблюють лише такі проекти, які можуть бути пов'язані з власними інвестиціями.

Окрім того, у мене по життю є ціла низка якихось переконань, які створюють мене як людину і особистість, я намагаюся їх застосовувати, де це потрібно і де не потрібно. Пропагувати, чим би не займався.

Я досить критично оцінюю сучасний стан громадського життя в Україні. Жодним чином не хочу бути залученим до політики, але мені здається, що я мушу бути більше серед людей, які ставлять аналогічні питання, для того, щоб знаходити відповіді в собі або, можливо, об'єднуватися і якимось чином ставити складні питання перед суспільством. Тому частина цих інших проектів може бути пов'язана з тим, щоби мати ширше коло спілкування. Зокрема, це може бути викладання — як один із способів спілкування. У мене є достатньо великий досвід викладацької роботи у першому зі світів, в яких я жив. Я не маю на увазі, що повернуся викладати вищу математику, але, можливо, я зможу підготувати курс менеджменту, який зацікавить одну з Київських бізнес-школ. Мені видається важливим мати можливість спілкуватися з тими, хто хоче стати менеджерами, щоб донести до них не лише техніку та інструментарій (як, коли і що робити, щоб більше заробити), а донести те, що для мене виявляється важливим — розуміння того, що бізнес — це людська справа для людей, яка виконується людьми, і ми ніколи не повинні забувати про те, що прибуток — це технічна характеристика, яка до людського життя має досить опосередковане відношення.

плекати бачення «кращого», до якого доцільно рухатися...»

Підсумовуючи, можу сказати, що не роблю секрету з майбутньої діяльності, але сказати явно: «Я буду там-то таким-то чином працювати», не можу. Я зараз знаходжуся у своєрідному пошуку. Чи можна було би продовжувати цей пошук, перебуваючи на посаді голови правління товариства? Ну, мабуть, можна було б... Але тоді це входило б у протиріччя з моїми уявленнями про професіоналізм і професійні обов'язки. Вільного часу в мене майже немає. Тому я мушу створити ситуацію, коли цей час з'явиться.

Принаймні, найближчий рік я буду залишатися членом Наглядової ради товариства. Планую з'являтися в Малині досить часто і сприяти засадам, які забезпечать позитивний розвиток підприємств компанії «ВАЙДМАНН» у Малині.

— *Хоча мое знайомство з паперовою фабрикою триває трохи більше року, я помітила, що на фоні інших підприємств міста воно виглядає, як біла ворона. Тут діють інші стандарти ведення бізнесу. Фабрика — ніби маленька республіка, зі своїми законами і стандартами, які, втім, не суперечать законам державним. Не хочеться, щоб це було втрачене. Знаю, що при виборі нового керівника ваш голос буде мати велике значення. Чи не змінить прихід нової людини політику компанії?*

— Біла ворона, маленька республіка... Зазвичай бути білою вороною... неприємно взагалі-то: всі на тебе показують пальцем, каркають...

Але якщо мається на увазі, що ми виглядаємо чистішими і це не заважає нам літати краще за інших ворон, то мене це тішить. Безумовно, в цьому не лише моя заслуга.

Можливо, мені вдавалося смикати за якісь струни, які спонукали людей щось робити. Пам'ятаєте Гудвіна з

дитячої історії про чарівника зі Смарагдового міста, який усіх стращав з-за куліс? Не такий він був великий і могутній, але Лев з його допомогою відчув себе хоробрим, Страшила — розумним, а Залізний Дроворуб — отримав любляче серце. Те, що є на фабриці — це те, що є в людях, які тут працюють.

Спільними зусиллями ми добилися певного звучання як оркестр, в якому кожен грає свою партію. І звичайно, хотілося б, щоб це продовжувалося і без того чи іншого керівника. Коли люди звикають до хорошої музики, вони одразу чують дисонанс, коли щось звучить неприємно, звертають на це увагу. Кожна фальшива нота різке слух.

Якщо мені вдалося хоч трошечки привити смак до правильного звучання і до розрізнення дисонансу, я радий, це корисне знання, яке залишиться з людьми надовго.

Безумовно, новий керівник матиме вплив на політику підприємства, і цей вплив дуже сильно залежатиме від його особистості. Сильна особистість зі своїм баченням, яке відрізняється від загальної культури, може створити позитивні або негативні конфлікти, слабка — піти на поводу в якихось речей. Нова людина позитив приносить вже тим, що вона бачить все по-новому. Щось послабиться, щось підсилиться. Я не хочу думати, що новим керівником стане непозитивна людина, відчуватиму за це відповідальність, бо я якоюсь мірою впливатиму на вибір кандидата на цю посаду. Доцільно зауважити, що акціонери товариства не планують щось кардинально змінювати з точки зору попередньої політики. Врешті, якщо щось піде не так, то можна буде втрутитися.

— *Вячеславе Григоровичу, тепер ви член Наглядової ради. Це значить, що 4 рази на рік*

ми гарантовано будемо вас бачити. А чи будемо ми відчувати вашу присутність і підтримку хоча би протягом перехідного періоду?

— План такий. Перехідний період матиме 3 етапи. Перший починається 20 квітня і триватиме до кінця травня. Можливо, до початку червня. Цей етап характеризуватиметься тим, що нового голови правління ще не буде. Виконувати обов'язки керівника стане Серебряков Юрій Вікторович. А новий голова буде хіба що у вигляді кандидата. На цьому етапі я буватиму на фабриці практично кожний день. Очевидно, буде певний дискомфорт, адже я перестану бути головою правління. Нам із Юрієм Вікторовичем і взагалі із менеджерами потрібна буде мудрість і витримка. Я думаю, ми з цим впораємося. Акціонери бажали, щоб у перехідний період я продовжував зберігати активний вплив на підприємстві, був своєрідним делегатом Наглядової ради. Цей перший період має завершитися, коли буде визначений новий кандидат на посаду голови правління.

Тоді наступить другий етап, коли новому керівнику треба буде увійти в курс справ. Очевидно, формат моєї участі дуже сильно залежатиме від того, що це буде за керівник, від його досвіду, його характеру. Думаю, що на цьому етапі я буватиму в Малині декілька днів на тиждень. Як довго він може тривати? Гадаю, від місяця до трьох.

Потім настане третій етап, фактично з вересня до наступного квітня. Тоді моя участь може обмежитися кількома днями на місяць. Як я сказав на тій першій нараді, коли оголосив про свій відхід, я буду присутнім досить довго — як той Чеширський кіт з гострими зубами, але радісною усмішкою. Хтось буде бачити усмішку, хтось — зуби... Я

ціную, те що було зроблене мною і моїми колегами, не хотів би просто кинути все напризволяще, мовляв, робіть, що хочете, мені байдуже, я пішов гратися в іншу пісочницю.

— *Наостанок розмови хотілося б почути від вас напуття для колективу підприємства.*

«Напуття» — гарне українське слово, яке містить в собі рух. Мабуть, головне, що я міг би побажати колективу підприємства — це не припиняти рухатися до кращого. Водночас хочу нагадати, що сам по собі рух — є лише фізичною вправою, яка не має сенсу без кінцевої мети. Тобто потрібно плекати бачення цього «кращого», до якого доцільно рухатися. Далі все за підручниками зі стратегічного менеджменту. Якщо створено візію, визначається мета, ставляться цілі, розвіщуються дороговкази, і слово «вперед» набуває конструктивного змісту.

Два більш практичних міркування. У наступні 5–10 років для підприємства будуть важливими, на мою думку, такі цілі. По-перше, навчання персоналу, в першу чергу, керівників і спеціалістів, які мають опанувати і запровадити нові методи роботи, нові технології управління всіма процесами. По-друге, необхідно знайти рішення, які дозволили б зберегти та розвинути існуючу інфраструктуру підприємства.

Мені хочеться думати також, що незабаром колектив підприємства відіграватиме більшу роль в громадському житті міста. Малинська паперова може стати знову «містотворючим підприємством», але вже не в матеріально-адміністративному, а в ідейно-громадському сенсі. Ну, наприклад, місто буде відоме, тим, що в ньому водяться білі ворони, які виводять білих пташенят.

Розмову записала
Оксана ГОРДІН.

Вода в Ірші — небезпечна!

Вода з Ірші — небезпечна! — лейтмотив листа, який, ще наприкінці січня, був надісланий головному

державному санітарному лікарю Малинського району Євгену Мініну.

У кореспонденції йшлося про те, що під час аналізу річкової води з контрольного створу хіміко-бактеріологічна лабораторія ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» неодноразово виявляла перевищення такого показника, як колі-індекс, причому — у кілька десятків разів!

Таке перевищення бактеріологічного показника свідчить про те, що в річку потрапляють фекальні води.

Спеціалісти вважають, що нечистоти попадають в річку з міського колектора господарсько-побутових стоків. Варто пильніше придивитися і до власників приватних асепізаторних машин. Поцікавитися, куди вони зливають фекалії: в спеціально відведені місця, у ливневу каналізацію, а чи просто в Іршу?

Можливі й інші варіанти. Скажімо, у Кременчуку торік мав місце схожий інцидент. Тоді винних шукали ще й серед власників обійсть, розташованих уздовж річки — бо запідозрили, що останні зливали стоки із фекальної каналізації прямісінько в річку Сухий Кагарлик. І таки знайшли. І до відповідальності притягнули...

Втім, від часу звернення керівництва ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» до райСЕС минуло майже три місяці, а віз і нині там. Служба на листа не відповіла. Як і не попередила малинчан про небезпеку, хоча одним із найважливіших її завдань є забезпечення нашого з вами санітарного та епідемічного благополуччя.

Чого чекають СЕСівці? Доки грім з неба гряде? Коли почне гинути риба в річці (як сталося у вже згаданому Сухому Кагарлику)? Чи коли епідемія холери спалахне — як торік у Маріуполі?

Певно, у співробітників

цієї служби є більш нагальні справи, як-то складання пріписів і протоколів.

Про це не з чуток дізнався голова правління товариства Вячеслав Покотило, коли ознайомився із постановою про накладання на нього штрафу в розмірі 204 гривні за порушення санітарних норм.

Вячеславу Григоровичу інкримінують два порушення. Перше з них полягає в тому, що через осколкові пошкодження плитки на підлозі в гардеробних кімнатах у цехах №3, №5 і механічному не можна «якісно проводити прибирання та дезінфекцію».

При цьому помічник лікаря-гігієніста Ірина Шпаківська посилається на статтю 22 закону «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення».

Стаття 22. Вимоги до жилих та виробничих приміщень, території, засобів виробництва і технологій

Органи виконавчої влади, місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та громадяни зобов'язані утримувати надані в користування чи належні їм на праві власності жили, виробничі, побутові та інші приміщення відповідно до вимог санітарних норм.

У процесі експлуатації виробничих, побутових та інших приміщень, споруд, обладнання, устаткування, транспортних засобів, використання технологій їх власник зобов'язаний створити безпечні і здорові умови праці та відпочинку, що відповідають вимогам санітарних норм, здійснювати заходи, спрямовані на запобігання захворюванням, отруєнням, травмам, забрудненню навколишнього середовища.

Органи виконавчої влади, місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та громадяни зобов'язані утримувати надані в користування чи належні їм на праві власності земельні ділянки і території відповідно до вимог санітарних норм.

Однак в законі, як бачимо, не йдеться про те, що надщерблена плитка заважає якісно проводити дезінфекцію та має бути відремонтована негайно.

Немає таких вимог і в інших нормативно-правових актах. Зрештою, під плиткою — бетонна стяжка, а не чорна діра. То з чого пані Шпаківська взяла, що дезрозчин на мікроби з плитки подіє, а на їхніх братів-сусідів зі стяжки — ні?

За словами завідувача вімірювальної санітарної лабораторії нашого підприємства Тетяни Невмержицької, фабрика систематично поліпшує санітарний стан санітарно-побутових кімнат, приміщень для прийому їжі, дбає про покращення умов праці трудового колективу. Протя-

гом останніх трьох років на ці потреби було виділено близько 1 мільйона гривень! Зараз тривають роботи з облаштування санвузла, душової та кімнати для прийому їжі в котельному цеху. Це вартувало підприємству близько 70 тис. гривень.

До того ж щороку влітку, під час планової зупинки виробництва, проводяться поточні ремонти. Щось підфарбовують, підбілюють, ту ж таки плитку ремонтують. На все свій час. А ще — кошти, які спочатку треба заробити.

Дезінфекція — це окрема тема, про яку можна цілу статтю написати. Та принагідно зазначимо, що на підприємстві діє розпорядження «Про забезпечення миючими та дезінфікуючими засобами підрозділів товариства», розроблено низку спеціальних інструкцій, а в цеху №3, де виготовляються папери для пакування харчових продуктів, налагоджено систему додаткової жорсткої дезінфекції.

— Послугуємося винятково сертифікованими засобами, такими, як «Жавель-клейд», «Жавілар-Плюс У», «Дезактін», «Хлормісент-економ», «Септодор». Для дезінфекції рук працівників, залучених до випуску паперів харчового асортименту, застосовується сертифікований дезрозчин «Стерилум», яким користуються хірурги. Щороку на придбання мийних та дезінфекційних засобів витрачається близько 30 тисяч гривень, — сказала Тетяна Іванівна. — Не впевнена, чи приділяють чистоті і дезінфекції таку увагу ще на котромусь малинському підприємстві.

Інше адміністративне правопорушення, за яке райСЕС карає голову правління, вбачає у тому, що «станом на 13.03.12 р. на підприємстві у систему господарсько-питного водозабезпечення було подано технічну воду з цеху водопостачання і очищення стоків підприємства, що свідчить про з'єднання мережі господарсько-питного водогону з мережею водогону, що

подає воду непитної якості».

Не з доброго ж дива коагульовану воду подали до вбиралень та рукомийників. Та про це в протоколі ані слова, як і про те, що більше місяця через аварію на водогоні МКП «Паперовик» не подавав нам питну воду.

Нагадаємо, 5 лютого на водогоні МКП «Паперовик» сталася техногенна аварія, яка була ліквідована лише 14 березня.

Керівництво фабрики неодноразово зверталось з проханням посприяти у вирішенні цієї проблеми (хоч не про сприяння треба було просити, а вимагати виконання договірних зобов'язань) до в.о. директора комунального підприємства Василя Фоміна, до міського голови Сергія Стельмаха, та безрезультатно. Підприємство, на якому працює майже 600 людей, зволікати не могло. Погодні умови теж тому не сприяли, бо щохвилини ризикували перемерзнути водогін та каналізація. Тож бездіяльність влади могла коштувати надто дорого: уявіть, що б сталося, якби від морозу полопалися трубопроводи питної води? Або про яку гігієну можна було б говорити, якби місяць не було води у санпобутових приміщеннях?

Зрештою, хтось мав взяти на себе відповідальність і оперативно шукати виходу зі складної ситуації. Як і годиться, це зробив керівник нашого підприємства. Вочевидь, очільники міста і керівники згаданих вище установ до такого прояву ініціативи непризвичаєні, їм ближче інший принцип: «инициатива у нас наказуема», проголошений, подекують, самим Йосипом Сталіним. Виходить, за мого ж жито мене ж і бито...

— Коагульована вода за своїми фізико-хімічними показниками відповідає якості питної води, — сказав начальник цеху водопостачання і очищення стоків Олександр Голотюк. — Вона очищується за тою ж схемою, що і в МКП «Паперовик», з тією лише різницею, що не проходить знезараження хлором.

(Початок. Продовження на стор. 4.)

Кількома словами

Дотепне дійство не без моралі

На початку квітня група співробітників товариства, які відсвяткували у минулому кварталі ювілейні дати своєї роботи на підприємстві, разом із другими половинками побувала у Національному академічному драматичному театрі ім. Івана Франка.

Там вони переглянули виставу «Шельменко-денщик» за мотивами однойменної повісті Григорія Квітки-Основ'яненка.

До речі, Шельменка грав заслужений артист України Анатолій Гнатюк.

— У цій ролі він був неперевершено органічним. Заграв із публікою. Змушував глядачів співпереживати, відчувати себе причетними до дійства на сцені, — зауважили паперовики, у більшості своїй непризвичаєні до відвідин подібних культурних заходів — позаяк гастролі столичних (або хоча б яких-небудь!) театрів наше місто увагою не балують.

Малинчанам поталанило подвійно, адже вони були присутні на ювілейній, 150-й, постановці цієї вистави у театрі ім. Івана Франка.

І знову в гості юні гості...

Наприкінці березня учні 5-го класу ЗОШ №6 відвідали підприємство з екскурсією. Діти побували в цехах №5 та №6. Там зустрілися з начальником п'ятого цеху Віктором Мостовичем і з менеджером із зв'язків з громадськістю та пресою Ларисою Волинець, які повідали їм історію фабрики та посвятили в технологію паперового виробництва.

Віктор Володимирович побажав школярам добре вчитися і опанувувати англійську мову, щоб потім знайти гарну роботу.

А за кілька днів екскурсію цехами мали десятикласники ЗНВК «Школа-лицей №1 імені Ніни Сосніної». Їхніми гідями стали начальник цеху №6 Сергій Головатчик та Лариса Волинець.

Let's GoToMeeting!

Нещодавно начальник відділу інформаційних технологій та зв'язку Руслан Білоцький презентував систему «GoToMeeting», призначену для проведення веб-конференцій.

За його словами, впровадження цієї системи дасть можливість підприємству суттєво економити на міжнародних телефонних дзвінках.

«GoToMeeting» має й низку інших переваг. До зустрічі можуть приєднатися до 15 осіб, для цього їм достатньо натиснути на посилання в листі-запрошенні. Під час конференції можна змінювати модератора, а також доручати керування своєю мишкою і клавіатурою іншій особі. Окрім того, організатор зустрічі може вимикати мікрофон: і собі, й іншим учасникам конференції тощо.

Супроводженням сервісу «GoToMeeting» займається інженер зв'язку Олександр Тичина.

Без вогню і диму, проте з вітром

Наприкінці березня відбулося навчально-тренувальне заняття, на якому підрозділи МНС та добровільна пожежна дружина товариства відпрацьовували ПЛАС для цеху №6.

За легендою, розповів інженер з пожежної безпеки Анатолій Тимошук, у підвалі цеху стався вилів мастила та його загорання. «Озброєні» і обмундировані з голови до ніг вогнеборці кинули виклик уявній стихії і невдовзі погасили пожежу. Втім, завдання ускладнював шквальний вітер, який того дня роздмухав справжні пожежі одразу в кількох селлах.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.

Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.

Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. Е-mail: info.wmpm@wicor.com

Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні ТзОВ «ПОЛІРЕКС ЛТД», м. Київ, пр-т Перемоги, 74.

Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».